

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 126 - Any III - Epoca III

Barcelona, 2 de Desembre de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

La nostra consigna

Tot el poder per a la classe obrera!

Posada en la disjuntiva entre reacció o revolució, la classe obrera es disposa a lluitar revolucionàriament per la conquesta del poder.

Com governarà Lerroux

Concordat amb la Santa Seu. Amnistia de delictes polítics i socials. Derogació de la legislació social de la República. Devolució dels béns incautats sense indemnització pels fets del 10 d'agost. Reforma de la Reforma agrària i Foment de la riquesa nacional.

Aquests sis punts constitueixen el programa mínim que els agraris sotmeten al traïdor Lerroux perquè els monàrquics puguin col·laborar amb ell en el Govern de transició a l'Era feixista en què es vol fer desembocar el règim instaurat el 14 d'abril.

Concordat amb la Santa Seu, perquè el fanatisme cristià continuï imbecilitzant el país;

Derogació de la legislació social, per tal que els patrons escanyapobres paguin jornals de fam de sis rals diaris com es pagaven a Andalusia;

Devolució dels béns als traïdors del 10 d'agost, per tal que en preparin un altre;

Reforma de la Reforma agrària, perquè milions de camperols pobres continuïn en l'estat d'abjectió en què havien viscut fins ara;

Foment de la riquesa nacional, diuen, per tal de fer passar la monstruositat que preparen contra el país. Esquer que, junt amb l'amnistia que permetrà de liquidar els crims dels generals enemics de la República, encara que vagi acompanyada de l'amnistia dels extremistes de l'anarquisme, quedarà desvirtuada amb l'agafada general, a les vint-i-quatre hores, si volen, de tots els amnistiatos que no siguin generals.

Les intencions del feixisme que avança són tot un programa per a la salut de la classe obrera.

Espanya, tan retardada en l'ordre econòmic com en l'ordre espiritual, acaba de clavar una punyalada a la il·lusió que en la República democràtica havien posat amples sectors de la classe obrera i mitjana espanyola. Amb tot, calia passar per aquesta fase per tal d'evidenciar que els postulats del marxisme en proclamar l'existència eterna de la lluita de classes a través de mil·lenis d'història, no eren una invenció arbitrària de cap home ni de cap partit.

L'intent de posar en marxa un país com el nostre, tan castigat i mediatitzat per la ronya religiosa, la més fidel aliada de la societat capitalista espanyola, ha fracassat. La República democràtica ha mort ostensiblement el 19 de novembre i no serà pas amb unes altres eleccions que podrà ésser subsanat el catastròfic resultat de la desfeta d'ara fa quinze dies. Els treballadors industrials i els milions de camperols pobres que s'estenen pel mapa d'Espanya no en guanyaran cap més d'elecció per ara, i, tal vegada, mai més.

Les dretes agràries i la seva traducció a les ciutats, marxant unides i compactes i amb objectius clars, precisos i d'una simplicitat enormement entenedora. De la mateixa manera haurà de marxar-hi la classe obrera per damunt de les seves diferències i de les anècdotes que la separen. No es pot badar. Abans que l'enemic de tots consolidi les posicions que mai no havia perdut del tot, malgrat l'ensorrada de la monarquia, cal que la classe obrera organitzi el seu front de ferro per a oposar-se a la reacció triomfant sense que hi manqui ni un sol home ni un sol organisme proletari. Serà un criminal de lesa humanitat aquell que entremetgui la unitat de la classe obrera. Fora orgulls i fora rancors i el front únic serà un fet.

Ha acabat la fase burgesa de la revolució i un nou món s'obre davant de la classe obrera, si la classe obrera espanyola s'arma d'objectius clars i concrets. Per a nosaltres, militants de la Unió Socialista de Catalunya, els con-

cretem tots en un sol mot d'ordre: *Tot el Poder a la classe obrera.*

Perquè això sigui un fet, cal organitzar estretament els quadros polítics i sindicals dels treballadors d'un cap a l'altre de la Península. Cal que, espontàniament, en viles i pobles, fàbriques i mines, corporacions públiques i municipals i de l'Estat, en l'exèrcit i en la marina s'organitzin juntes revolucionàries que assumeixin les funcions delegades del Poder que controlarà una Junta central composta per representants de totes les organitzacions sindicals i dels partits polítics de la classe treballadora espanyola.

Allò que a la Rússia tsarista aconseguí el soviets, ho obtindrà la Junta revolucionària entre nosaltres, per altra banda tan arrelada en la tradició dels moviments insurreccionals del nostre vuit-cents revolucionari.

Treballadors de Catalunya i d'Espanya, a treballar i a triomfar per la Revolució social!

Les eleccions municipals

El Comitè Executiu de la U. S. C. fa avinent a totes les Seccions l'obligació d'anar a les properes eleccions municipals en totes les localitats. A aquest fi, i tenint en compte la necessitat d'evitar per tot el triomf d'elements reaccionaris, aconsella el Comitè Executiu que es vagi a la lluita coaligats amb partits de classe o amb partits netament d'esquerra. Les Seccions comunicaran en cada cas, a l'Executiu, les decisions que prenguin i els noms de candidats que elegeixin.

La persecució de la premsa obrera

Sota el Govern inefable i mai prou honest del radical Martínez Barrio—suposant que quan surti aquest periòdic encara hi hagi el tal Govern—, i en ple període electoral, cosa que hauria de representar una major llibertat de premsa, *El Socialista* ha estat denunciat i recollit tretze vegades en vint dies. I això suposant, també, que en el moment de sortir aquest periòdic no l'hagin denunciat més vegades.

La setmana passada, no sabem ben bé per què ni ens inquieta gaire saber-ho, també ja ésser tornat a denunciar JUSTICIA SOCIAL. Una denúncia més a les moltes que hem acumulat en poc temps.

Mentrestant, els periòdics jesuítics i feixistes poden anar corejant Royo Villanova, García Sánchez, Sanjurjo i altres monàrquics estúpids sense por que els molesti ningú. La persecució va, naturalment, contra els periòdics obrers. Només ens acompanyen rares excepcions, com la de «Solidaridad Obrera».

No pensem fer cabal de les fúries pseudo-legalistes de les autoritats sense Autoritat. Per això declarem ben alt i ben clar que el Fiscal de Sa Majestat i altres elements poden aprofitar-se contra nosaltres ara que encara hi són a temps. Després potser no els vagarà.

pre que vulgui, pot guanyar unes eleccions amb aparences democràtiques i que el poble hi prengui part de bona fe pensant-se que el que prevaldrà serà la voluntat lliure i sobirana dels ciutadans.

No té cap valor que la reacció un cop hagi ensenyat les dents, vulgui fer marxa enrera. Ja que ha començat a pegar, doncs peguem tots. No sabem qui pegarà últim, però si que sabem que nosaltres no estem disposats a rebre.

FRONJOBA

Qui pega últim, pega millor

En aquest magne pasteleig que han estat les passades eleccions, hi han jugat un important paper: el Poder executiu de la República, que s'ha ben cobert de glòria; la defecció de totes les autoritats governatives; la prevaricació de les judicials; la traïció o la incompetència de la major part dels republicans; el sabotatge deslleial d'aquest pòsit d'egoïsmes mesquins d'una bona part d'això que en diuen funcionaris; l'etern doble joc d'una premsa diària servil que exceptuant-ne un nombre tan reduït que amb els dits d'una mà en sobren per a tota Espanya, tota l'altra sempre disposada a vendre's a qui millor la paga si prèviament ja no respon als interessos particulars d'un senyor que fa servir els periodistes de manobres intel·lectuals (demano perdó als companys manobres) per explotar la credulitat pública, tot fent ell tantes vegades l'altruista, el democrata i la persona decent.

Si a tot això hi afegim la interèsada i ben retribuïda acció incivil i antiobrer dels gangsters que fan de capítosts de la F. A. I. possibilitant, amb llur actuació la reacció violenta de la burgesia analfabeta de tot Espanya, es veurà com és evident, que de tant que ha fallat tot, al final no podia fallar res, i l'esfondrament de la República democràtica burgesa fatalment havia de produir-se.

Ara bé; fóra d'un candor idiota suposar que aquests milions de vots socialistes que hi ha hagut a tot Espanya són altres tants homes que es-

peraran que els altres habitants a la Península s'enterneixin els uns davant la seva explotació i la misèria dels seus explotats i arribin a comprendre els altres llur situació com a homes i assalariats.

Serà interessant de veure com acaba el període inaugurat el dia 19 de novembre; amb tot, una cosa podem assegurar, sigui quin sigui el final d'aquesta guerra social provocada per tota la tradició clerical i feudal de l'Espanya negra i és que la F. A. I. no farà res més que nosa al proletariat revolucionari.

En front de la decisió dels treballadors conscients de tot Espanya una espècie tendenciosa s'ha fet circular aquests dies: No sabem perdre, diuen. El que no sabem és guanyar. Si sabéssim guanyar, no s'hauria donat l'espectacle del dia 19. Si sabéssim guanyar, totes les figures més destacades de la fauna criminal que la monarquia nodria, no s'haurien aixecat desafiadors als setze mesos, de proclamada la República, el clericalisme. Aquest pòsit d'odis inhumans, no riuria una altra vegada amb la seva rialla sarcàstica; la burgesia no es predisposaria a annular les minses millores socials obtingudes per mitjà d'una legislació social prudent, atenuada encara per una aplicació feta amb preseruatil; tota la cosa feudal i ultramontana no pronunciaría el mot feixisme. Ja ho veurem...

Aquestes eleccions han tingut la virtut de fer-nos veure bastant exactament de qui ens podem fiar. Han ensenyat encara a molts que en dubtaven, que la democràcia política és una fórmula que tot i essent molt complexa, no conté els factors necessaris per a la solució del problema que el proletariat té plantejat. Puix en aquesta hora històrica hi ha plantejat per a la classe treballadora aquest terrible i sol dilema: o en un esforç heroic fem la nostra revolució, o tota la llopada feroç ens devorará.

Qui no ho vegi així, el poc que se li pot demanar és que no destorbi, perquè en aquesta empresa sols podem guanyar i mai perdre, puix que res no tenim per perdre.

En un moment en què tots els valors morals i ètics de la Humanitat estan en fallida, en què l'egoisme i la violència són les úniques eines de tre-

ball, en què la misèria i la humillació són les úniques perspectives, no és qüestió de caure en discussions sentimentals i filosòfiques. Ens passaria el mateix que als conills de la falla.

La decisió està feta; no és qüestió d'entretener-nos a examinar encara si és possible estructurar una república liberal democràtica en un país on no hi ha republicans liberals i demòcrates. L'espectacle lamentable de molts republicans que en moments difícils no pessen en altra cosa que en fer prevaler els seus baixos egoïsmes, ens diuen, si és que no tinguéssim altres referències, quin cas podem fer del seu republicanisme i fins a quin punt podem comptar-hi. Els bons republicans, aquells que sincerament propugnen per una convivència humana més justa i més equitativa, estem segurs que vindran amb nosaltres, o ens trobarem amb ells en el moment oportú.

La sort, doncs, està entre marxistes i antimarxistes, socialistes i antisocialistes, dictadura burgesa o dictadura del proletariat. No hi ha opció digna entre aquests dos termes. Es així i no pot ésser d'altra manera. Totes les simulacions que pels seus propòsits posteriors vulgui fer ara la reacció, no han d'enganyar-nos.

En el nostre concepte ja no té valor unes actes més o menys; això ja és qüestió anecdòtica. El que cal és comprendre el perill que representa per al proletariat i en quin pla el situa la possibilitat evident que la reacció, sem-

Davant del perill

Examinats atentament els perills provocats pel triomf de la reacció arreu d'Espanya, el Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya s'ha fet seu el criteri exposat en la sessió conjunta de les Comissions executives del Partit Socialista Obrer Espanyol i de la Unió General de Treballadors, i expressat així en la nota facilitada:

"Soltesa a examen la situació política com a resultat de les eleccions legislatives, hi hagué absoluta unanimitat de criteri, tant a apreciar les conseqüències d'aquest resultat com a considerar imprescindible el viure alerta, davant el perill d'apoderar-se del Poder els elements reaccionaris (ja exercint-lo directament o delegant-lo als qui els facilitaren el triomf) els serveixi per a rebassar els límits constitucionals en el seu públic desig d'annular tota l'obra de la República, propòsit contra el qual hauran d'aixecar-se vigorosament les organitzacions obreres."

Casas Viejas

Els enemics del Govern Azafia i sobretot dels socialistes, amb Lerroux i els faistes al davant, van creure arribada l'hora de desplegar el gros de la seva ofensiva el dia que un oficial embriac i sàdic assassinava sense pietat i sense coneixement del Govern, els infelïços camperols de Casas Viejas.

Sobre els cadàvers d'aquells dissortats es va muntar impudicament una campanya sense precedents i contra tota norma de decència.

Doncs bé. Els que especularen d'aquella manera indigna sobre aquella tragèdia, que es feien ben bé al cap aquestes xifres dels resultats de les passades eleccions a Casas Viejas. Són vots dels parents, dels amics i dels conveïns d'aquells assassinats per l'extralimitació i l'abus d'autoritat: De 400 electors que té el poble teatre de la tragèdia del 8 de gener, més de 350 han votat els socialistes!

Lerrouxistes i faistes, ¿gosareu parlar mai més del Casas Viejas infamant com fins ara heu estat fent?

Al Parlament de Catalunya

L'Esquerra ha de rectificar...

Diu el senyor Duran i Ventosa en la seva interpellació del dimarts

...en un sentit més radical

Declara el company Serra i Moret en la seva magnífica intervenció

El company SERRA I MORET: Senyors Diputats: El senyor Duran i Ventosa planteja un debat polític del qual nosaltres no podem estar absents i l'ha plantejat en una forma realment tímida i dubtativa. Semblava que es guardava per un altre moment ataca de major envergadura i que tenia propòsits de no voler acomodar i atemperar el seu discurs a una sèrie de circumstàncies que potser no dominava prou. No ens estranya la posició de la Lliga Catalana en aquests moments, perquè és una conseqüència de la trajectòria que ha seguit sempre aquest Partit. Lliga Catalana és un partit sense definició clara. No es vol considerar de dretes ni es vol considerar d'esquerra; no es vol considerar de classe ni defugir el fer moltes manifestacions claríssimes de parcialisme de classe. Planteja les coses d'una manera sempre confusió, adhoc en els moments presents, com en tota la seva campanya electoral i en tots els moments que l'han precedida. Sempre hem vist que el seu guiatge, les seves normes, són la confusió. I ara vol plantejar un debat polític com a resultat de les eleccions i també el planteja d'una manera confusió. Perquè jo no he volgut extreure de les paraules del senyor Duran i Ventosa quins eren els seus propòsits; si els seus propòsits eren que Esquerra Republicana de Catalunya o la majoria d'aquest Parlament es donés per vençuda o per derrotada en les eleccions darrerres, o que admetés els resultats de les eleccions com una mostra de desconfiança del poble, o que, senzillament, era una admonició del poble perquè, respectant-se els seus poders, rectificqués les seves normes de conducta. El senyor Duran i Ventosa no ens ho ha dit clar; i el senyor Conseller Primer ha donat la seva interpretació del resultat de les eleccions en un sentit afirmatiu de la política que desenrotlla aquest Govern. I ha dit que li semblava a ell el resultat com una ratificació de poders, i que si alguna derivació havia de treure, era que s'havia d'accentuar la política que havia seguit l'Esquerra Republicana des del Govern, accelerant el seu rumb i ratificant-se en tot en la política seguida fins ara.

LES CAUSES DEL RESULTAT ELECTORAL DEL DIA 19

Nosaltres naturalment, tenim el nostre punt de mira particular i convé que l'exposem. Les eleccions del dia 19 podem tenir un sens fi d'interpretacions.

Qualsevol que vulgui seguir la història del nostre país—i en dir el nostre país, en aquest instant, tractant-se d'un problema d'ordre general, hem de parlar d'Espanya—, qualsevol, repetixo, que vulgui seguir la història d'Espanya contemporània que tots coneixem, haurà d'admetre que el resultat de les eleccions del dia 19 no és una sorpresa per a ningú. Més aviat podríem dir que la sorpresa fou el resultat de les eleccions del dia 12 d'abril del 1931.

No voldria ésser dur en qualificar el poble espanyol, perquè el poble espanyol no té la culpa de la seva desgràcia. El poble espanyol, tots sabem en quina categoria hem de classificar-lo i el que hauríem de fer és tenir-li pietat, i des de qualsevol punt de mira que ens colloquem, tots nosaltres, absolutament tots, hauríem de fer un esforç per elevar-lo i perquè pogués donar resultats diferents als que acaba de donar quan expressés la seva voluntat. Perquè jo no he d'imaginar, i he seguit bastant d'aprop tot el procés de la política des de la proclamació de la República, que he observat amb pena que moltes vegades es cometien equivocacions, que algunes vegades es vacilava, que altres vegades, quan s'arribava a la resolució, no s'encertava, i que moltes altres, havent arribat a resolucions, aleshores s'eternitzava l'execució d'allò que s'havia acordat resoldre o posar en pràctica o en marxa.

Es impossible parlar del resultat d'aquestes eleccions sense referir-se a problemes generals d'Espanya; i encara que no sigui de la nostra incumbència el resoldre'ls, hem de fer-li referència, perquè de tots aquests problemes s'han derivat causes. De la política que s'ha seguit n'han sorgit conseqüències; i les conseqüències, ara, en apreciar-les, no podem deixar de comptar la política general del nostre país, perquè en realitat les conseqüències no són més que el resultat d'aquesta política general d'Espanya.

Tenim, doncs, que el resultat de les eleccions del dia 19 ens ha estat advers. Per quines causes? Els senyors representants de Lliga Catalana ens diuen que perquè s'ha amenaçat la propietat, perquè s'ha perseguit l'Església, perquè s'han ditat lleis que perjudicaven els interessos generals del país, perquè en l'ordre de la legislació social s'ha anat massa enllà. Per aquestes causes i fins per altres, segons ells, la reacció popular s'ha manifestat en contra de les normes de govern seguides durant els dos anys i mig de República.

UNES PREGUNTES QUE NECESSITEN RESPOSTA

L'apreciació nostra es completament diferent. Nosaltres creiem que el poble no s'ha desvelat perquè no ha trobat la realització dels seus ideals en aquests dos anys i mig de República; perquè

Té raó el senyor Duran i Ventosa. Els resultats electorals proclamem que cal rectificar la política del partit governant. Les eleccions han demostrat altre cop, gada que Catalunya és sempre republicana, liberal i democràtica, laica, socialitzant—i que es prepara a ésser socialista. Han donat majories aclaparadores als partits d'aquesta significació, malgrat llur divisió i llurs errors, contra la reacció exterior desfermada i les maniobres de dintre.

Si un augment hi ha hagut de vots conservadors, sabem que no els aprofiten i que són aconseguits amb arts il·lícites. Res no hi fa que aquests vots hagin alterat la representació legal parlamentària. Els que es senten atuits sota llur pes són els mateixos que els compaven, sorpresos del seu èxit poc envejable, efímer i pintoresc. No han tingut altre efecte que aglutinar les esquerres confiades i disperses, i posar en peu de guerra altre cop les multituds ciutadanes.

El partit governant ha de rectificar. Ha d'extreure lliçó dels fets novells i interpretar aquest anhel de la massa. No pot tornar a decebre amb dilacions la vibrant tensió revolucionària. Acatant el veredict democràtic, ha de rectificar anant més a l'esquerra.

les poques realitzacions que se li han ofert han estat tan minses, tan insegures i tan precàries, que no han pogut posar confiança, i, per consegüent, el poble, més o menys decebut, ha perdut aquella adhesió i aquell entusiasme que en un començament havia posat en els Governos d'esquerra. Creiem que els resultats, si nosaltres haguéssim d'analiitzar-los, s'acostarien més en les seves conseqüències a les nostres conclusions que no a les dels elements conservadors. Però, nosaltres, encara que siguin unes eleccions d'ordre general, encara que nosaltres haguem d'examinar el panorama espanyol en els seus resultats en aquestes eleccions, aquí hem de concretar-nos als problemes de Catalunya i a les conseqüències que per Catalunya puguin tenir aquestes eleccions.

Es clar que no vivim aïllats i que quan va una onada cap a una banda o cap a altra, sempre que es facin eleccions generals, aquesta onada repercutirà a Catalunya, no solament per la llei dels vasos comunicants, sinó perquè és perfectament explicable que mentre no hi hagi fronteres polítiques entre Catalunya i la resta d'Espanya, el moviment general d'Espanya d'una manera o d'una altra haurà de reflectar-se a Catalunya. Però jo desitjaria preguntar als senyors de Lliga Catalana i destitjaria que, ja que ells han plantejat el debat, volguessin respondre d'una manera concreta el que l'opinió demana d'ells. És que ells, en apreciar els resultats més o menys favorables per ells obtinguts a Catalunya, es desprenen per complet i en absolut dels resultats obtinguts a la resta d'Espanya? És que ells mantenen alguna solidaritat amb aquells que han produït els resultats a la resta d'Espanya? És que hi ha llaços de simpatia o llaços de partit o de compromisos polítics o relacions d'algun ordre íntim i cordial entre els que ens han derrotat a nosaltres d'una manera particular a Catalunya i en la resta d'Espanya, i aquests senyors que estan al Parlament de Catalunya manifestant-se catalanistes i amo un ideal català favorable a l'Estatut i a les llibertats de Catalunya? Perquè si ells es solidaritzen amb tots els de la resta d'Espanya que abans de triomfar a les eleccions i després d'haver triomfat manifesten la seva adversió contra Catalunya i el seu Estatut i aixequen com a bandera i com a signe de propaganda, i de propaganda eficaç de captació de voluntats—a la resta d'Espanya—, l'odi a l'Estatut de Catalunya i l'anul·lació de les llibertats de Catalunya, llavors no sé fins a quin punt nosaltres podem considerar com els senyors de Lliga Cata-

S'ha refet al conjur de la provocació el front democràtic republicà i obrer. Les paraules imprudentes i inadequades del senyor Duran i Ventosa—dignes només d'un partit que hagués obtingut una victòria efectiva—han precipitat l'efecte. Elles van fer agafar relleu memorable a la sessió de dimarts al Palau del Parc. La dignitat amb què van recollir-les tots els sectors democràtics dona al govern l'aval i l'autoritat que el més exigent podrà demanar-li.

No sabem què volia el senyor Duran, perquè no va explicar-ho. No volia el Poder ni presentava un programa per als altres. Però no importa. Sabem què vol la democràcia catalana, contra el senyor Duran i els seus: un Govern de combat, d'esquerra, que trenqui molts ressorts de que disposa encara la reacció; urgent, serà, inflexible, laconic i expeditiu. Un Govern que deturi, a Catalunya, la reacció.

Cal accelerar el ritme revolucionari, donar al Parlament de Catalunya el màxim prestigi i augmentar al seu voltant l'escalf popular; legislar i governar amb el nostre programa—no el de les dretes—, sense fer concessions en molt temps. I, si cal, no ens faci res tirar-los entre cap i coll la llei de referèndum i la d'elecció del

lana són catalanistes o amics de les llibertats de Catalunya. (Molt bé, molt bé, en la Majoria i Minoria socialista.)

"NO TENIU CAP AUTORITAT PER DEMANAR RECTIFICACIONS A NINGU"

D'una banda, així; per l'altra hi ha un altre problema també d'ordre general, perquè és d'ordre ètic. En temps passats, quan a Catalunya hi havia molt poc sentit de ciutadania, Lliga Catalana o, en aquell temps, Lliga Regionalista, representava una avançada en el sentit de la proclamació dels drets democràtics i de la seva defensa. S'anava a les lluites electorals amb les armes pròpies d'aquella època, però la incorporació de les masses populars a les lluites electorals va anar purificant a Catalunya l'exercici del dret del sufragi i ja no es necessitaven maniobres per a convèncer el poble. Es podia anar d'una manera directa i oberta a parlar-li d'idees i de principis, i els vots i els sufragis es captaven d'una manera civilitzada i moderna, com es fa a tots els països que s'estimen. Nosaltres, tots, teníem el dret de creure que Catalunya havia entrat en una etapa de civilització superior; majorment després d'haver vist dues o tres eleccions, en les quals el poble havia pogut manifestar-se lliurement. Si hi havien hagut algunes coaccions, eren tan amagades i tan dissimulades que nosaltres no les havíem percebut o voluntàriament s'havien ignorat perquè no tenien importància. Però, en unes eleccions preparades amb mesura i mésos d'anticipació, en unes eleccions en que s'han adoptat tots els recursos vils per a sotstreure al poble la manifestació de la seva voluntat; i que, naturalment, com a reacció s'han produït al carrer alguns fets lamentables, però que en realitat aquests fets estaven sobrerament justificats, en que per procediments que continuament, durant mesos i mesos, s'havien seguit de persona en persona coaccionant-les, valent-se de tots els mitjans que nosaltres, per omisió—i aquest és el nostre pecat—haviem respectat a les seves mans, si després d'això uns senyors poden venir aquí amb un resultat que encara no és una victòria a exigir per virtut d'aquest resultat que nosaltres, o vosaltres, (Assenyala la Majoria.) canviu la vostra política, llavors no sé pas de quina manera ens podem entendre, perquè jo desitjaria, solament que els senyors de Lliga Catalana adoptessin procediments normals, res més que procediments normals, emprats a gairebé tots els països civilitzats, i diguessin al poble que es

Parlament de Catalunya. Que demanin, si volen, el referèndum. I si tenen els vots de la majoria—perquè han de tenir els vots de la majoria—del país per al seu sol partit contra tots els altres, llavors tindran raó. Però, mentrestant, llur missió és el silenci, tancats i acusats com es troben per llur contacte tèrbol amb els Rojos. I que no amenacin amb el vot del poble, perquè si no fos que això molestaria un cens electoral que ja té prou feina, el demanariem nosaltres, el referèndum, ni que fos pel sol gust de tornar a desmentir-los en llur pretesa representació de la majoria.

Però no caldrà. Ni ells demanaran cap referèndum perquè saben que el perdrien, ni nosaltres haurem de permetre que parlin massa si no es sotmeten a aquesta prova. O simplement—com podem fer entre tots—si ni tan sols ens poden disputar les majories municipals de Barcelona, cosa que veurem dintre de dos diumenges. I si volen donar cops d'efecte anant-se'n del Parlament, que tinguin la porta ben esbatanada. Ja tornaran amb la cua entre cames tard o dejorn.

El Govern de l'Esquerra ha de rectificar contra la Lliga. El vot del poble dirà fins a quin punt haurà sabut fer-ho en els dies que queden. GRANIER-BARRERA

manifestés lliurement, i llavors veuríem quin resultat obndrien per tot arreu, perquè on s'hagin comès equivocacions, i aquestes en l'ordre general si se n'han comès algunes, ja reaccionaria el poble i donaria aquelles llicències i aquelles admonicions als dirigents per tal que les entenguessin clarament.

El Sr. VALLS I TABERNER: Però no les entenen, es veu.

Company SERRA I MORET: Però no podeu venir aquí, vosaltres, amb cap autoritat, a demanar rectificacions a ningú, perquè els únics que tenim dret a demanar-les som nosaltres i us les demanem perquè vulgueu viure en un país civilitzat i vulgueu respectar les llibertats. (Molt bé! i aplaudiments en la Majoria.)

Així és tan evident, que sou vociferats els que primer ho sabeu, perquè abans que nosaltres poguéssim constatar les vostres maniobres, vosaltres ja sabeu aproximadament el resultat que aquestes maniobres podien donar. Però aquest mateix resultat no ha estat tan favorable com vosaltres esperàveu. Teniu dret a esperar més. Teniu dret a creure que les nostres equivocacions, que les equivocacions dels governants i ajudats amb les vostres maniobres i

amb les vostres manipulacions, acabarien amb el predominí de la gent d'esquerra a Catalunya, i us heveu equivocat. Perquè el resultat no ha estat com esperàveu vosaltres. Però que la majoria de vots emesos, de vots computats, ha resultat enara a favor dels Partits d'esquerra.

Però sobretot a Barcelona, els resultats que ha obtingut la Lliga Catalana hauran d'ésser més per a callats que no pas per ésser exposats com una victòria. No solament resulta l'anomalia i l'estranyesa que els que surten per minoria surten amb més vots que els de Lliga Catalana, sinó que a més vosaltres sabeu com s'han comptat els vots a la ciutat de Barcelona. Que des del fons de les cavernes—per dir-ho en un terme que és una mica de moda—fins a tota la població—que no sé com qualificar-la—del districte quint, us ha vingut a donar aquesta victòria passatgera, aquesta victòria comprada, aquesta falsificació de la voluntat del poble de Barcelona. (Molt bé, en la Majoria i Minoria socialista.)

L'UNICA RECTIFICACIÓ QUE S'IMPOSA

Anem, doncs, a examinar les conclusions. No sé en realitat i d'una manera concreta què és el que pretén el senyor Duran i Ventosa en nom de Lliga Catalana; només hem entès d'una manera clara la resposta que ha donat el senyor Conseller Primer a les manifestacions del senyor Duran i Ventosa, i ens plau de dir que nosaltres estem d'acord en interpretar el fet del diumenge dia 19 en el sentit que el Govern de la Generalitat de Catalunya, si alguna modificació o rectificació ha de fer en els seus procediments de Govern, ha d'ésser la d'accelerar l'obra legislativa que té plantejada i al mateix temps la d'accentuar el sentit d'Esquerra del seu govern per a donar-li una expressió, que és l'expressió que el poble va voler donar el dia 19 i que, a pesar de les cohibicions i a pesar de tots els atropells de que fou víctima, va aconseguir donar, perquè aquest és el resultat de les eleccions a Catalunya.

I amb respecte a Espanya? Nosaltres voldríem, naturalment, que tot Govern, fos el que fos, deixant de banda la nostra ideologia política i social, que tot Govern que hi hagués aquí pogués sentar-s'hi amb prou autoritat per a tractar, en nom de Catalunya, tots aquells problemes que a Catalunya interessin, amb respecte al traspàs de serveis i a l'aplicació completa de l'Estatut que varem votar les Corts Constituents, i no regatejaríem autoritat a cap Govern que es proposés aquesta missió; no voldríem fer el que han fet els senyors de Lliga Catalana: que li han regatejat en tot moment i que s'ha entretingut durant mesos i mesos en demanar totes les persones del Govern de Catalunya, amb una tasca baixíssima, amb una tasca vil que de cap manera podia servir els interessos de Catalunya. (Molt bé, en la Majoria.) Però tinguem en compte que no solament és una conveniència d'ordre general, teòric, sinó que és una conveniència per als moments actuals; perquè suposem que els termes es canviessin i que en aquest Parlament hi pogués haver una majoria de Lliga Catalana i un Govern de Lliga Catalana, i m'agradaria i em plauria de veure—encara que seria molt dolorós l'haver-ho d'experimentar—, a veure què aconseguirien d'aquests senyors amics—suposem que ho són—que tenen a l'altra banda de les fronteres catalanes i que són els que han col·laborat amb ells en aquesta victòria de dretes que hi ha hagut a tot arreu d'Espanya; em plauria molt veure quins resultats obndrien, quins resultats pràctics podrien obtenir per Catalunya. I aquí em sembla que cal posar-hi uns termes que

(Passa a la pàg. 4)

Galletes Chiquilín

Molt ben torrades

Nutrició intensa

Paquet 200 gr., UNA PESSETA

ARTIACI

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 "
Any. 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

Firmin Gémier

A París morí diumenge un dels grans mestres de l'escena moderna i un dels artistes que més llealment ha treballat per a l'educació artística de les masses treballadores: Firmin Gémier.

El nom de Gémier i millor encara, el seu art, eren apreciats universalment, especialment a la U. R. S. S. on, arran del viatge que hi féu ara fa quatre anys, se li dispensà un acolliment entusiasta.

Actor abans de la guerra, acabada aquesta esdevingué posterior en escena. A França hom es recorda encara els magnífics espectacles que muntà, fa uns quinze anys, al Teatre Antoine, i posteriorment la seva direcció tan fecunda del Teatre de l'Odeon i del Teatre Nacional Popular del qual en fou el creador.

Darrerament havia treballat en el cinema.

La classe treballadora, a qui tant estimava i a la qual tan desinteressadament donava el seu art, ha perdut amb Firmin Gémier un dels seus guiadors.

Butlletí internacional Composada és mort!

VICTORIES SOCIALISTES A SUÏSSA

Després de les esclatants victòries socialistes d'Anglaterra, Noruega, Àustria, Txecoslovàquia, Finlàndia, Dinamarca i altres països on s'han anat celebrant successivament eleccions totals i parcials, i de l'enorme augment de vots socialistes en les eleccions generals d'Espanya —vots purs, guanyats pel Partit sol contra tothom, encara que les dretes vulguin amagar-los—, hem de registrar tres noves victòries, també encoratjadores i decisives, obtingudes a Suïssa: les aconseguides pels nostres companys en les eleccions parcials de Ginebra i de Lausana, completades diumenge amb el gran triomf del cantó de Zuric.

Es sabut que el cap i organitzador del Partit Socialista del cantó de Ginebra i Lausana és el company Leon Nicole, militant conscient, energic, provat i íntegre. Perseguit sovint, ha fet campanyes innombrables i justíssimes, que han interessat per l'acció del nostre Partit grans masses de ciutadans que no el seguien. Una de les més belles i populars va ésser menada contra directors de la policia que es lucraven dels fons de l'assistència pública. Res ni ningú no el va deturar fins a obtenir l'acleariment dels fets i la sanció dels culpables.

Una altra campanya va ésser sobre l'afar dels defraudadors al Banc de Ginebra, el qual va acabar en la bancarrota. La indignació pública per la corrupció que revelà aquesta bancarrota ha tingut una gran part en el nostre èxit.

Tots els interessos tèrbols ferits per l'acció del Partit Socialista van pensar organitzar un partit feixista a Ginebra, i buscaren l'ajut de Mussolini. I els incidents del 9 de novembre de 1932 —fa tot just un any— foren conseqüència de la temptativa. Els organitzadors del feixisme es van reunir en un acte públic per a fixar el seu pla de campanya. Els treballadors també es van reunir a la sala de Plainpalaï per a protestar. Els socialistes —com es va demostrar després— no duïen cap arma, però així i tot els feixistes van demanar l'auxili de les autoritats contra nosaltres i van acudir soldats que, sota les ordres del reaccionari Martin, van disparar contra la multitud i van causar tretze víctimes.

Martin, que havia cridat l'exèrcit contra el poble i havia manat fer foc encara va fer detenir el nostre company. Per què? Martin manava, i els reaccionaris no discuteixen quan ocupen el poder. Els obrers van ésser acou-

sats de desordres públics i Nicole havia de pagar per ells.

Nicole ni tan sols es va defensar. Al contrari: era a França, i va tornar a complir els sis mesos de presó que li havia imposat la justícia burgesa a la «democràtica» Suïssa. Però ara, el Partit ha guanyat 7.000 vots i en té 2.000 més que la coalició dels partits burgesos, i han sortit elegits quatre socialistes —Nicole entre ells— que formaran la majoria del Consell d'Estat de Zuric —la minoria són tres burgesos—. Al Consell cantonal de Lausana, els socialistes tenim igualment la majoria absoluta de llocs: 55 consellers de 100.

Nicole és també director del diari «Le Travail» —com el nostre futur TREBALL—, diari socialista molt llegit.

EL PARTIT SOCIALISTA FRANCÉS DEMANA EL PODER

Estem assistint a un procés evident de radicalització de les masses obreres socialistes. Radicalització en la doctrina i en l'acció subversiva. A tot arreu es constata la insuficiència de la democràcia política sola per a obtenir objectius finals, i des dels laboristes anglesos —sempre considerats com una ala dreta dintre la Internacional Socialista— fins als austro-marxistes i nosaltres, tots els Partits van prenent actituds epèrgiques a les quals no és estranya segurament la dolorosa experiència d'Alemanya. Ara ha tocat el torn a un partit tan fort i experimentat com el Partit Socialista Francés.

Després de la caiguda del Govern Sarraut, resulta evident als més optimistes que totes les temptatives per a resoldre les dificultats econòmiques de França es troben condemnades al fracàs si respecten el règim social vigent. No hi ha hagut manera de mantenir, en el parlamentarisme estèril i podrit de la tercera República, un Govern que anivellés el pressupost i descongestionés la situació econòmica general encara que fos en forma relativa.

Totes les dificultats del règim capitalista, en aquestes hores d'agonia, li vénen precisament en gran part del fet que els seus capítols pretenen governar ignorant els principis més infantils d'una economia racional. Que els ignorin a consciència o no, és igual. Tot el que s'ha aconseguit als successius governs de centre-esquerra conminats en mesos i mesos — governs que s'assemblaven l'un a l'altre com una gota d'aigua a una altra— ha estat posar nous impostos, fer unes economies sobre el paper i rebaixar els

salariis públics. Són expedients dignes dels tècnics burgesos, que de vegades confonen crear riquesa amb amuntegar or o paperam a les caves dels bancs.

Davant de tot això, el Partit francès — orientat per la intel·ligència finíssima del company Leon Blum, que ha sabut imposar durant catorze anys la no col·laboració socialista en els governs d'esquerra burgesa, erigint el partit nombrosíssim, en àrbitre i censor d'un sistema en decadència—, ha cregut arribat el seu moment. I ha demanat per via constitucional i al mateix temps apel·lant davant el poble, la integritat del Poder.

El partit sollicita el Poder perquè té solucions als problemes. Li diuen que no governa perquè no col·labora en els paliatius, i que no deixa governar perquè s'oposa a les maniobres. Té el grup de diputats més nombros després del radical-socialista, que ha estat sempre l'eix dels governs d'esquerra i ha fracassat per l'oposició del Senat i per impotència malgrat el nostre ajut parlamentari. A més, el P. S. representa a França dos milions de ciutadans. Mai no li ha estat ofert el Poder — en contradicció amb el joc democràtic — i demana que el deixin governar amb plenitud d'acció i de dignitat.

El manifest, extens, digne, irrefutable, ha produït enorme expectació. Les solucions que proposa, sense arribar a radicalismes excessius, són un inici seriós de socialisme en defensa de l'interès democràtic dels obrers i dels camperols, i per a barrar el pas a la reacció que a França també amenaça. Després del manifest, el Partit ha emprès immediatament una propaganda vigorosa i greu. El company Paul Faure, secretari del Partit, ha dit en un acte públic que «per molt menys que la situació d'ara s'havia fet la Revolució de 1789».

La recent divisió del socialisme francès, dolorosament provocada pels col·laboracionistes — rebutjats també per l'esquerra burgesa —, no té major importància davant aquesta agitació. Com sempre que figures ensuperbides han volgut escludir el Partit, s'han quedat sols, i les masses continuen fidels a la disciplina. A més, la intervenció de la Internacional — sollicitada com a mitjancera — i la demanda del Poder, limaran moltes aprors i escurçaran les distàncies.

Com que el govern Chautemps — un de tants — fracassarà com els anteriors, esperem dels companys de França que sabran refer la unitat del Partit i servir d'instrument revolucionari a la classe obrera de França.

A l'hora de tancar aquesta edició, ens arriba la dolorosa notícia de la mort, a Madrid, del company Composada, nova que omplirà de dol tots els nostres companys entre els quals era tan estimat i venerat l'«avi» del Socialisme català i fundador de la U. S. C.

Mancats de temps i espai, ens hem de limitar en aquest número a expressar tot el nostre sentiment per aquesta pèrdua, sentiment en el qual acompanyem d'una manera particular als seus familiars, i a anunciar per al número vinent d'una àmplia biografia d'aquesta gran figura heroica del Socialisme espanyol que ara ens deixa per sempre després d'una llarga vida de treballs i sacrificis que ara comencen a donar els seus fruits.

qualsevol equivocació o de qualsevol truc; però vosaltres no teniu conviccions per als problemes que es plantejen en la vida; sou una gent conservadora que no us atreviu a dir-vos conservadors, sou una gent dretista que no us atreviu a dir-vos dretistes i que no teniu mai un programa definitiu i que només aneu a totes les organitzacions públiques a intervenir en forma negativa, de crítica i gairebé sempre perturbadora. (Molt bé, en la Majoria i Minoria socialista.)

Cal, doncs, dir que en aquests moments en què es planteja per a tot Espanya i d'una manera particular per a Catalunya un problema de molt profunda gravetat, vosaltres hauríeu de rectificar la vostra conducta, i no he de fer cap apel·lació al vostre patriotisme, en el qual no crec gaire, sinó, senzillament, al vostre sentit de conservació, que amb aquest sí que hi crec, perquè adoptéssiu una altra posició i us poséssiu davant d'aquest problema, no en una situació expectant, sinó en una situació de recolzament a tot aquells que poden defensar obertament, clarament i a voltes heroicament, els interessos de Catalunya. (Molt bé i aplaudiments en la Majoria i Minoria d'Unió Socialista de Catalunya.)

COM CONTESTA EL SENYOR DURAN I VENTOSA A LES PREJUNTES DEL COMPANYY SERRA I MORET

Es interessant de veure de quina manera el senyor Duran i Ventosa respongué a les preguntes del company Serra i Moret. Les paraules infelices del senyor Duran són la contesta més eloqüent i més afirmativa que es podia esperar:

«... i em permetrà el senyor Serra i Moret que no contesti unes preguntes insidioses —permet'm la paraula— que ens ha fet. Aquí no discutim l'actitud dels nostres Partits; aquí discutim l'actitud del Govern de la Generalitat de Catalunya. Jo no admeto de cap manera, per la dignitat amb què sento el meu càrrec, i per la unitat amb què milito en les rengleres de Lliga Catalana, jo no admetre una pregunta inquisitorial d'aquesta naturalesa...»

El Sr. CANTURRI: Us podria costar una cartera de Ministre.

El Sr. VALLES i PUJALS: O'na escopeta de sement. (Rumors. El senyor President imposa l'ordre.)

JUSTICIA SOCIAL

CORREU ADMINISTRATIU

Josep Farré Caralt, de Valls, gir 2'50
Joan Niubo, de Balaguer, gir 2'50
Jacint Puig, de Tarragona, gir 10'
J. Pagès, de Basel, gir 6'
Fidel Ubach, gir 8'

LA FEDERACIÓ COMARCAL DEL MARESME

Per la present es recorda a les Seccions pertanyents a la U. S. C. de la Comarca de la Maresme, que el Congrés per la constitució de la Federació Comarcal del Maresme, que el Condià 3 de desembre, a les tres de la tarda.

Fel Comitè Interi: El Secretari: Francesc Anglès.

Joventut Socialista de Catalunya

CURS D'ECONOMIA POLITICA AVUI, LLIÇÓ QUARTA

Dissabte, 2 de desembre, a dos quarts de vuit del vespre, el company Polch i Capdevila donarà la quarta lliçó del curs subtítolada «Karl Marx».

Com les anteriors, es donarà a l'aula núm. 4 en el primer pis. Preguem puntualitat als companys.

EXCURSIONISME

Per a demà, diumenge, hi ha organitzada una excursió a Montmeló, Vallromanes, Sant Mateu i Premià de Mar, essent el punt i hora de sortida: estació de França, a les 5'25 del matí. Pressupost d'excursió: 2'50 pessetes.

CONVOCATORIES

SECCIO DISTRICTE IV. — Assemblea per avui, a les deu del vespre. A la Casa del Poble. Objecte: Eleccions municipals.

SECCIO DISTRICTE VIII. — Assemblea per avui, a les deu del vespre. A l'estatge social. Objecte: Eleccions municipals.

SECCIO POBLE NOU. — Assemblea per a demà, a les onze matí. A l'estatge social, S. Joan Malta, 113 Objecte: Eleccions municipals.

Paper de fumar amb fulla d'alfalig
TRINKING
NIALET - Tel. 114788
Pere IV, 128/130 - BARCELONA

L'Esquerra ha de rectificar...

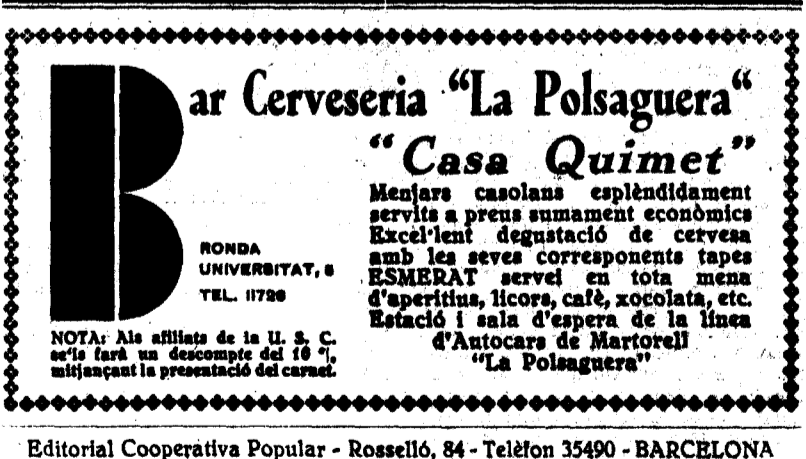
(Vé de la pàgina 2)

flectió, que no per ésser dits per mi ha de tenir menys valor.

Nosaltres, apart de totes les nostres particulars ideologies, hem de tenir prou claredat de visió per a examinar el procés històric que tots nosaltres hem viscut. Sabem, per experiència dolorosa, que en temps de la monarquia era impossible esperar que Catalunya pogués obtenir ni una autonomia petita ni gran, que pogués obtenir cap mica de llibertat, que pogués tenir ni esperances de poder-la defensa. Instrument. Sabem també per experiència —perquè nosaltres ho hem viscut i això no ens ho pot negar ningú— que les dretes espanyoles han estat sempre, en tots moments, amb una consciència amb una consciència tan evident com vulgareu, contràries a tot el que representés Autonomia i Estatut. I si l'Estatut de Catalunya va ésser possible fou perquè va haver-hi un canvi de règim, i si l'Estatut de Catalunya ha estat més o menys desenvolupat perquè hem tingut en la governació del país homes d'Esquerra, governants favorables a les nostres lletades catalanes, que han afavorit i que han ajudat a l'aplicació d'aquest Estatut i al seu desenvolupament; i tot això és innegable, si tot això és més o menys evident, si tots ho hem viscut i si tots ho hem sofert, com pot ésser que hi hagi ningú que dient-se catalanista —i no necessita dir-se catalanista— que dient-se català, pugui propugnar per solucions de dretes, que saben per endavant, sense cap mena de dubtes, que són enemigues de Catalunya i que seran enemigues resoltes i inevitables de les nostres llibertats? Nosaltres, es-

des d'aquí, tenim molts problemes a resoldre, però no ignorem que aquest és el principal i el cabdal de tots. Nosaltres hem de sortir d'aquest. Parlarem tenint tota l'autonomia que venia promulgada i creada per l'Estatut de Catalunya; i no crec —i vosaltres (adreçant-se a la Minoria de Lliga Catalana) participeu íntimament del meu pensament— no crec que amb solucions de dreta nosaltres poguem tenir l'esperança d'obtenir-la. I, aleshores, per què veniu a regatejar l'autoritat a ningú, a ningú que pugui defensar obertament aquest Estatut i aquestes llibertats i, a més, a aquells que tenen l'autoritat d'haver-la conseguit, i haver ajudat a què això es pogués aconseguir? És que vosaltres no recordeu que no heu votat la Constitució de la República Espanya i que, per consegüent, heu manifestat obertament que d'una manera sincera i ostensible que no ereu partidaris de les solucions que nosaltres propugnavem i que havíem fet possible el que nosaltres obtinguéssim un mínim de llibertat i un mínim d'Estatut? És que vosaltres no recordeu també que no heu votat l'Estatut Interior de Catalunya, en el qual, dintre d'un vas, d'una ànfora de llibertats, nosaltres li donàvem manifestacions de sentit modern i avançat, en les quals vosaltres no comparegàveu —cosa que se us ha de recordar—, però que amb reserves l'indigníssimes havíeu d'haver acceptat perquè allò representava el principi el germen, de les vostres llibertats i del seu desenvolupament? Si vosaltres recordeu tota la vostra actuació recordeu l'actuació nostra, que davant de Catalunya i per Catalunya té infinita-

ment més mèrit, té infinitament més excoütoria, té infinitament més titlís per a poguer dir a tots els catalans que ningú com nosaltres d'una manera eficient no l'hem servit, que ningú com nosaltres no ha tingut l'encert en les solucions que havien de preparar l'adveniment d'aquest Estatut; aleshores, per què veniu a regatejar l'autoritat de ningú, si vosaltres hauríeu de confessar-vos ver davant derrotats, si vosaltres sabeu que no trobareu col·laboració allà, al que és per solucions contràries als anhels del poble i si no és per solucions contràries als anhels de Catalunya? Molt bé, en la Majoria.) Jo crec que el problema és prou greu perquè vosaltres deposeu la vostra passió; al cap d'avall, no sou homes de grans conviccions —permeteu-me que ho digui—. Adopteu una posició crítica; sabeu aprofitar-vos de qualsevol ressort, de

Bar Cerveceria "La Polsaguera"
"Casa Quimet"
Menjars casolans esplendídaments
Excel·lent degustació de cervesa
amb les seves corresponents tapes
ESMERAT servei en tota mena
d'aperitius, licors, cafè, xocolata, etc.
Estació i sala d'espera de la línia
d'Autocars de Martorell
"La Polsaguera"
RONDA UNIVERSITAT, 8
TEL. 11736
NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10% mitjançant la presentació del carnet.
Editorial Cooperativa Popular - Rosselló, 84 - Telèfon 35490 - BARCELONA

Ara més que mai la nostra consigna única ha d'ésser
TOT EL PODER A LA CLASSE OBRERA!